

פָּרֵק א'

אֶת שֵׁם מוֹשְׁפָּחְתּוֹ שֶׁל הַמְּנַהֵל הִיא לֹא יָדְעָה, הִיא תִּבְרַר,
וְגַם עִם הַפְּתִיכָה אֶפְשָׁר לְהִסְתַּדֵּר

למנהל 'מטבחי לויטן', שלום וברכה!

רציתי לבקש משהו ממך ומכל העובדים
במפעל שלך.

אבל לפני כן רציתי להודות.

אז קדם כל, תודה. על המטבח היפה
שעצבתם ובניתם לנו, בצבועים שהורים
שלי אהבו מאד. (זה היה מזמן, עוד לפני
שנולדת). אמא אומרת שזהו המטבח הכי
איכותי וחזק.

מכם בקשה:

מהיום תיצרו מטבחים איכותיים ויפים, כמו
עד היום, אבל קצת נמוכים יותר.

נ.ב.

1. זה ישתלם לכם מאוד! סך הכל, תחסכו
הרבה חמרים של צץ ופורמיקה ושיש וכל
זה, ותוכלו לקחת אותו מחיר.

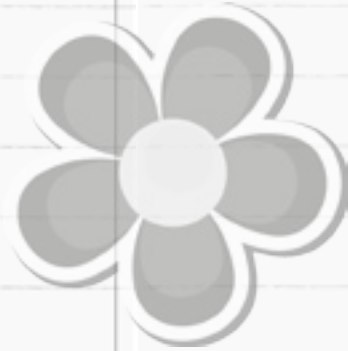
2. גם אנשים גבוהים יסתדרו עם מטבח
כזה. מקסימום, במקום לעמד, הם ישבו!

תודה שקראתם את מכתבי עד הסוף,

ומקווה לתשובה בהקדם,

אפרת גנא,

נתיב דעת 1, מושב צדקיהו.

המסלות לא זזות מהמקום, וגם הדלתות,
למרות שהאחים השובבים שלי מנסים מאד
להזיז אותם.

הוא גם מטבח פרקטי, ככה אמא אומרת,
ויש בו מקום לכל הכלים ולכל מה שצריך.

אחרי שהסברתי עד כמה חזק, טוב, איכותי
ויפה המטבח, שעל הדלתות שלו כתוב:
'מטבחי לויטן', (ומשם השגתי את הכתבת
שלכם), אוכל לגשת לעצם הענין:

ובכן, המטבח הזה, כולל השיש, הארונות
וכל מה שיש בו, וכל המדפים המצלחים,
נוצר אך ורק לאנשים גבוהים, גבוהים מאוד!

ואני מכירה אנשים גדולים שהם לא
גבוהים בכלל. לאנשים האלה, שאני מכירה,
קשה מאד לתפקד במטבח הזה, למשל:
לטגן חביתות, לנגב את השיש או לסדר את
הצלחות על המיבש. הם צריכים סלם כדי
לעשות את כל הפעולות האלה, וממש לא
נוח לעבד במטבח עם סלם.

רציתי להציע לכם הצעה, או אולי לבקש

אִפְרַת בְּחִנָּה אֶת נִיר הַמְּכַתְּבִים בְּחִיוּךְ מְרָצָה. עֲכָשׁוּ הִיא תִקְרָא אֶת הַמְּכַתֵּב עוֹד פַּעַם אַחַת וְדִי, כְּדִי לִרְאוֹת שְׁלֵא כְּתָבָה שְׁטִיּוֹת. הַמּוֹרָה שׁוֹשְׁנָה אוֹמְרַת, שְׂאֵם רוֹצִים לְהַעִיר הָעֲרוֹת, הִכִּי טוֹב לְעֵטֶף אוֹתָן בְּמַחְמָאוֹת. הִיא בְּעֵצְמָה בְּאִמַּת עוֹשֶׂה אֶת זֶה. אֶצְלָה כָּל הָעֶרְהָ הִיא כְּמוֹ הַמְּלוּי שֶׁל הַסְּנַדְוִיץ, וְאוּלַי לְכֵן אִפְרַת כָּל כֶּךָ מְחַבֶּכֶת אוֹתָהּ.

הַמְּחַמָּאוֹת צְרִיכוֹת לְהִיּוֹת נְכוֹנוֹת, אוֹמְרַת תְּמִיד הַמּוֹרָה שׁוֹשְׁנָה. הִנֵּה, הִיא כְּתָבָה כְּאֵן שֶׁהַמְּטָבַח יָפֵה וְחִזָּק. זֶה נְכוּן! הִיא לֹא תִשְׁכַּח אֶת הַפַּעַם הַהִיא, שְׂאִיצִיק טַפֵּס עַל אַחַת הַמְּגֵרוֹת כְּדִי לְהַצִּיל אֶת הַכְּדוּר שֶׁנִּתְקַע עַל גַּג הָאֲרוֹנוֹת.

אִמָּא שְׁלָה לֹא הִיָּתָה אֲזוֹ בְּשֵׁטַח, הִיא דְּבָרָה בְּדִלָּת עִם שְׂכָנָה, אֲבָל הִיא, אִפְרַת, שְׂכֵן הִיָּתָה אֲזוֹ בְּשֵׁטַח, הַקִּימָה כְּזוֹ צְרָחָה, שְׂאִיצִיק כְּמַעַט נֶפֶל. אֲךָ הַמְּגֵרָה - נִשְׂאָרָה עַל עוֹמְדָה הַמְּסֻלָּה לֹא זֹזָה מֵהַמְּקוֹם, כְּאֵלוֹ יִצְקוּ אוֹתָהּ מִפְּלָדָה.

גַּם דִּלְתוֹת הָאֲרוֹנוֹת חִזְקוֹת מְאֹד. הִיא זוֹכֶרֶת אֶת הַפַּעַם הַהִיא, שְׂיֹסִי רָכַב עַל דִּלְת הָאֲרוֹן, הִיכֵן שְׂשָׁמִים אֶת הַשְּׁתִיָּה הַמְּתוֹקָה שֶׁל שִׁבְתָּ, וְהַתְּנַדְּנָד קְדִימָה וְאַחֹר. (גַּם אֲזוֹ אִמָּא לֹא הִיָּתָה בְּשֵׁטַח, אַחֲרַת זֶה לֹא הָיָה קוֹרָה...) לְבִסּוֹף הוּא נֶפֶל וְקָבַל חֲבֻטָה הַגּוֹנָה וּפְנֵס כְּחַל בְּמִצַּח, קְרוֹב-קְרוֹב לְעֵינָיו. נִסְ שְׁלֵא בְּתוֹכָהּ! כִּכָּה זֶה הַבְּנִים, חַיִּים עַל נְסִים.

יוֹסִי נֶפֶל, וְהַדִּלְת נִשְׂאָרָה עַל עוֹמְדָה אֶפְלוֹ לֹא הַתְּעַקְמָה. אַחֲרֵי שֶׁהִסְבִּירָה אִפְרַת כְּמָה טוֹב הַמְּטָבַח שְׁלָהֶם וְעַד כְּמָה הוּא בְּאִמַּת אִיכוּתִי, הַמְּנַהֵל הַנְּכַבֵּד הַהוּא בּוֹדָאֵי יִקְבַּל אֶת הַהָעֶרְהָ הַקְּטָנָה שֶׁשְׁלָחָה לוֹ.

וְחוֹצְמִיזָה, זֶה וְדָאֵי יִשְׁתַּלֵּם לוֹ, כְּמוֹ שֶׁהִיא כְּתָבָה, וְיִחְסֹךְ לוֹ הַרְּבֵה חֲמָרִים.

אִפְרַת לְטַפָּה אֶת נִיר הַמְּכַתְּבִים. הַסְּתַפְּלָה שׁוֹב עַל הַפְּרָחִים הַנְּעִימִים שֶׁקְּשָׁטוּ אוֹתוֹ, וְהַרִיחָה אֶת רִיחַ הַפְּרָחִים שְׁעָלָיו. אֶת שֵׁם מְשַׁפְּחָתוֹ שֶׁל הַמְּנַהֵל הִיא לֹא יָדְעָה, וְבוֹדָאֵי שְׁלֵא אֶת שְׁמוֹ הַפְּרָטִי. אֲבָל מִיֵּלָא, עִם זֶה הִיא כְּכָר תְּסַתְּדֵר. הָעֶקֶר שֶׁהַשִּׁיגָה אֶת הַכְּתָבָת.

אִפְרַת קִפְּלָה אֶת הַדָּף לְאַרְבָּעָה קְפוּלִים מְדִיקִים. אִם תִּקְרָא אוֹתוֹ שׁוֹב, הִיא תִּמְחַק חֲצִי מִמָּה שֶׁכְּתָבָה, וְחָבַל. אוּלַי בְּכָלֵל תִּתְחַרֵּט.

הַמּוֹרָה שׁוֹשְׁנָה אוֹמְרַת לָהּ בְּכָל הַזְּדַמְנוֹת שִׁישׁ לָהּ כְּשֶׁרוֹן כְּתִיבָה וּבִסּוֹף תִּגְדֵּל לְהִיּוֹת סוֹפְרַת, הַלְּוָאֵי אֲמֵן. הִיא גַּם הַשְּׁתַּמְשָׁה בְּעֵצָה שְׁלָהּ.

זֶהוּ הִיא חִיבַת לְקַחַת עֲכָשׁוּ אֶת הַמְּכַתֵּב, לְהַכְנִיס לְמַעֲטָפָה, לְרִשֵׁם כְּתָבָת וְלְרוּץ לְזֹרֵק אוֹתוֹ בְּתִבַת הַדָּאֵר.

היא הודיעה לאמא שהיא יורדת לסדר משהו למטה,
שתי דקות והיא חוזרת.

אפרת פתחה את הדלת, וברגע האחרון נזכרה לקחת
אתה את ידידה הטוב, השרפרף.

פרק ב'

**אפרת מעבירה את הכביש, היא לא ילדה קטנה,
והדור הגיע אל השכונה**

"חבל לא לנצל את היום היפה הזה", אמרה אמא,
והסתכלה על השמש הצהבה שזרחה מהחלון, "כדאי
לרדת לגנה".

אפרת עזבה את הספר. היא קראה אותו כבר עשרים
אלף פעם, אבל לא היה לה משהו טוב יותר לקרא. לרדת
לגנה? זה רעיון. אולי אפילו תפגש בה חברות.

"הבעיה היא, שער שאני מתארגנת עם הסנדוויצ'ים
והתינוק, כבר מחשיך ומתקרר, ואין ענין לרדת".

אפרת חשבה שהיא יכולה לעזר. "אני יכולה לרדת
בינתיים עם כלם, ואת תתארגני עם הסנדוויצ'ים".

הַעֵינַיִם שֶׁל אִמָּא נִדְלָקוּ: "אַתְּ בְּטוּחָה שְׁלֵא יִהְיֶה לְךָ קֶשֶׁה? אִם כֵּן, זֶה בְּאַמַּת יַעֲזֹר. אַתְּ נִהְדַּרְתְּ!"

אֶפְרַת נִעְמְדָה עַל קִצּוֹת הַבְּהוֹנוֹת. "אֲנִי בֵּת תִּשְׁע וְחֻצֵי, אִם מִיִּשְׁהוּ כָּאֵן שָׁכַח", הִיא אָמְרָה וְצַחֲקָה, "צ'יק צ'ק, יוֹרְדִים!" נִתְּנָה יָד יְמִין לְאִיצִיק, יָד שְׁמָאל לְיוֹסִי.

"שׁוֹלְמִיתִי, אַתְּ תִּלְכִי אַחֲרַי, וּכְשִׁחוּצִים אֶת הַכְּבִישׁ, תַּחֲזִיקִי בַּחֲצֵאִית שְׁלִי". אִמָּא מֵהֲרָה לְמַרְח סַנְדוּיִצ'ים, וְאַרְבָּעָה זִוּגוֹת נִעְלִי חֶרֶף טוֹפְפוֹ בְּמוֹרֵד הַמְּדַרְגוֹת.

"תַּחֲזִיקוּ יָדַיִם חֲזֹק, כֵּן? יֵשׁ הַרְבֵּה מְכוֹנִיּוֹת בְּכָבִישׁ הַזֶּה", הַזְכִּירָה לָהֶם אֶפְרַת כְּמוֹ בְּכוֹרָה אַחֲרָאִית. "יֵשׁ הַרְבֵּה מְכוֹנִיּוֹת בְּכָבִישׁ הַזֶּה", אָמְרָה אַחֲרֶיהָ אִשָּׁה זָרָה. הִיא הִבִּיטָה עַל אֶפְרַת מְמֻרָמִי גּוֹבְהָה וְאָמְרָה בְּקוֹל רֶךְ, כְּאִלוֹ הִיתָה בֵּת חָמֵשׁ: "רוֹצָה שְׁאַעֲזֹר לְךָ לַעֲבֹר אֶת הַכְּבִישׁ, יִלְדָּה?"

"לא, תוֹדָה. אֲנִי מְסַתְּדֶרֶת לְבֹד", עָנְתָה אֶפְרַת. אֲבָל הָאִשָּׁה גִלְתָּה אַחֲרֵיּוֹת עֵקֶשׁנִית בְּמִיחָד. "לָמָּה לֹא? זֶהוּ כְּבִישׁ עָמוֹס, זֶה לֹא בְּטִיחוֹתִי לַעֲבֹר כָּאֵן לְבֹד, וְלִהְעֵבִיר חֲבוֹרָה שֶׁל יִלְדִים... בּוֹאִי, בּוֹאִי, תֵּנִי לִי יָד."

אֶפְרַת קִמְצָה אֶת יָדֶיהָ בִּידֵיהֶם שֶׁל אִיצִיק וְיוֹסִי. "שׁוֹלְמִיתִי, אַתְּ יִכּוֹלָה לָתֵת לְאִשָּׁה הַזֹּו יָד וְלַעֲבֹר אֶתָּה, אֲנִי מְסַתְּדֶרֶת לְבֹד."

הָאִשָּׁה מְשַׁכָּה בְּכַתְּפֶיהָ. הֵם הִגִּיעוּ בִּיחָד לְצַד הַשְּׁנַיִ שֶׁל הַכְּבִישׁ. "אַתְּ נִרְאִית דּוֹקָא אַחֲרָאִית מְאֹד", אָמְרָה הָאִשָּׁה לְפָנִים הָעֲצוּבוֹת שֶׁל אֶפְרַת, "בֵּית כְּמָה אַתְּ, יִלְדָּה?"

"הִיא בֵּת תִּשְׁע וְחֻצֵי!" עָנְתָה שׁוֹלְמִיתִי בְּמִקוּמָה. אֶפְרַת כָּבָר הִיתָה בְּעֵמֶק הַגְּנָה, מְסַתְּרָת מֵאַחֲוֵרֵי מִתְקַן אָדָם, וּפְנִיָּה אֲדָמוֹת כְּמוֹהוּ.

"הִי, הִנֵּה הָאוֹטוֹ הָאָדָם שֶׁל הַדָּאָר!" הִכְרִיז אִיצִיק, לְפָנָי שְׁטֵפֶס בְּמֵהֶפֶךְ עַל הַמַּגְלִשָּׁה הַגְּבוּהָה. אֶפְרַת יִצְאָה מֵהַמְּחֻבָּא. הוּא בְּאַמַּת הִיָּה שָׁם, ה'אוֹטוֹ דָּאָר'. גַּם אִמָּא כָּבָר הִיתָה שָׁם עִם לָאָה'לָה בְּעַגְלָה וְהַסְּנְדוּיִצ'ים.

הַדָּוָר יִצָּא לְכוּוֹן הַבְּנִין שְׁלָהֶם. הִיא חִיבֵת לְרֵאוֹת מָה הוּא מְנִיחַ בְּתֵבָה.

"אַתְּ מְשַׁחֲרֶרֶת", אָמְרָה לָהּ אִמָּא, וְאַפְרַת רָצָה לְצַד הַשְּׁנַיִ שֶׁל הַכְּבִישׁ.

רדפנו אחרי עפיפון מיחד שאבא שלי קנה לנו, למקרה שנשתעמם. פתאם באה המכונית של אבא שלי והתגלשה לה אל תוך החניה. הוא יצא ממנה, כמובן, ומתוך התיק שלו הציצו נירות.

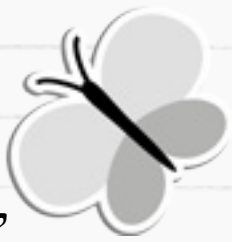
ניר אחד נפל. תפסתי אותו. הוא היה חמוד כזה ומקשט בפרחים. אבא שלי היה טרוד מאד בעניני העבודה שלו, אז הוא אמר שאני יכולה לקרוא את המכתב הזה ולהחזיר לו תשובה.

התרשמתי מהאמץ שלך, אפרת, ובעקור מהלב הזהב שלך: איך את מצליחה לחשב על אחרים, ואפלו לכתב עבורם מכתב!

חשבתי שיהיה נחמד להפיר אותך. אם תסכימי, כמובן.

שלך,

שני ליין, חיפה.

לאפרת החמודה, שלום רב!

אני יודעת שאת חמודה, אפלו שעוד לא ראיתי אותך. יש לך כתב כזה עגל ויפה! חיב להיות שאת גאונית!

לפי הכתב נחשתי שאת כנראה בת גילי. חפשתי בכל המכתב שלך, ולא מצאתי שגיאת כתיב אחת! לי היו המון! נתתי לאמא שלי לתקן אותם, והעתקתי את המכתב שלוש פעמים עד שיצא לי משהו נורמלי.

מצחיקה אני! עוד לא הצגתי את עצמי שמי שני ליין, (השם המלא שלי הוא שושנה), אני הבת של 'מטבחי לויתן'. אויש, למטבח אין ילדים, ואת מבינה לכד שהתפונתי לאבא שלי, שהוא המנכ"ל של חברת המטבחים הזאת. אני מקוה שאת מבינה את המכתב המבלבל שלי. כנראה אין לי כשרון כמו שלך - לסדר מכתבים ולכתב אותם בצורה מארגנת. אולי פעם תלמדי אותי?

אז ככה: באותו ערב שחקתי לי בגבעת הדשא שליד הבית עם אפי וציפי, האחיינים הכי מתוקים שלי. (אני הבת הקטנה בבית).

"הי, אפי, שלא תעזו לגעת בשברים, אתה יכול להפצע!
רק זה חסר לי..." שני רצה להביא מטאטא ויזה. חזרה
והתכופפה כדי לאסוף.

אפי שלח את ידו אל המדרף. "אז תני לי מתנה אחרת
מהמדרף שלך! יש לך הרבה!"

"לא מביאה לך שום מתנה! ושלא תעזו לגעת בדברים
שלי!"

ציפי תחבה שלוש אצבעות לפה ופרצה בככי. אפי
התקרב אליה. "דודה שני, את כבר לא אוהבת אותנו,
נכון?" שני נשכה את שפתיה

ציפי ואפי הם האחיינים הכי מתוקים, אבל לפעמים הם
מצליחים להרגיז אותה.

שני גמרה לאסוף את מה שנשאר מהכבה היפה, זכרונה
לברכה. היא חיבת לפייס אותם. האחיינים האלה שוים
יותר מבבת חרסינה. "אני פן אוהבת אתכם, וכן אוהבת
אתכם!" חבקה אותם אליה. "מי רוצה סכרית טופי?" הם
הלכו אחריה

המטבח המתין לה רחב ידיים, עם קו נקי ונוצץ שמחביא
מאחוריו את כל השכלולים מהמפעל של אבא. לחצה
את קוד האבטחה (אבא התקין מנעול אלקטרוני כשאפי

פרק ג'

**בבת החרסינה נשברה, איזה יפי!
מחשבות במטבח וספריות טופי**

שני נעמדה על מפתן הדלת. תכולת המדרף שלה היתה
מפוזרת, וציפי החזיקה בחבילת הלורדים הכי שמורים
שלה, והתכוננה לצייר על המכתבה.

"אני יכולה להבין מה הולך כאן?" אמרה שני בקול לא
נמוך. הם קפצו בכהלה. אפי שמט את בבת החרסינה על
הרצפה, וזו התנפצה בקול רעש גדול.

ילדה בת עשר לא אמורה להצטער מבבת חרסינה
שנשברה. אבל היא - פן. החדר הזה הוא שלח ורעות
בטוחה, שאחותה הקטנה נולדה רק כדי לשמר על הילדים
שלה בכל פעם שמתחשק לה.

אפי התכופפה.

"זה בגלל שסבא הוא המנהל של המטבחים", הסביר
לה אפי.

הופה! עוד מישהו דבר אתה על מטבחים... מי זה היי?
דפיקה אחת על המצח ושני נזכרה. אפרת האלמונית!
היא שלחה לי מכתב ושכחתי!

שני רצה להוציא אותו מכיס המעיל שלה מאתמול הוא
נח שם. קרעה את המעטפה ושקעה בקריאה:

וציפי היו קטנים, ופתחו ושפכו כל ארון אפשרי. האמת
היא, שגם היום הם עדין קטנים. יו! צריך לבקש מאבא
שיתקין גם לה קוד אבטחה, למגרת האוצרות שלה!,
והמגרה נפתחה אוטומטית בקול זמזום דק.

"טופי ורד במלוי ג'לי תות, לאחינים הכי מתוקים!"
הכריזה. הקטנים דחפו ידים לתוך המגרה ורצו עוד טופי
אחד ודי', אבל המגרה כבר ננעלה אוטומטית.

"עוד מעט נתן לכם ארוחת ערב בריאה", אמרה שני.
רעות לא אוהבת שהיא מרעילה אותם בממתקים. כמה
טוב שיש מנעול.

מה תכין להם לארוחת ערב? נגעה בידית מגרה רחבה
והיא נפתחה בגלישה. שורות מסדרות של ממרחים הציצו
מתוכה. "יו! אני רוצה ממרח חלבה!" התלהב אפי.

"ואני רוצה את החלבה השחורה הזאת!" רצתה ציפי.

שני צחקת. "זה שוקולד, אני לא בטוחה שאמא תאהב
את זה!"

הם התישבו לצד שלחן השיש שני מרחת להם לחם
בממרח חלבה. הילדים נגסו בתאבון, והיה רגע של שקט.

"יש לכם מטבח של ארמון", אמרה ציפי בפה מלא
ביסים.

לְשׁנֵי לַיִן הַיְקָרָה, שְׁלוֹם רַב!

הַמְכַתֵּב שֶׁלָּךְ הִגִּיעַ אֵלַי בְּזִמְנָן מְעַנִּין מְאֹד.
הַיִּיטִי עֲצָבִיט וְנַעֲלַבֵּת מִמִּישָׁהי, שְׁנַתְנָה לִי
הַרְגָּשָׁה שְׁאֵנִי מִמֶּשׁ קִטְנָה וְטַפְּשָׁה. בְּאִמְצַע
הַהַרְגָּשׁוֹת הַנּוֹרְאִיֹּת הָאֵלֶּה הִגִּיעַ הַדְּוֹר וְאֵתוֹ
- מְכַתֵּבִי.

בְּרַגַע הָרֵאשׁוֹן הַתְּאֻכְזָבֵתִי. רְצִיטִי תְּשׁוּבָה
מֵאֲבָא שְׁלָךְ. הִיוּ לִי עוֹד הַרְבֵּה רְעִיוֹנוֹת מְאֹד,
אִיךְ אֶפְשֶׁר לְשַׁכְּלֵל אֶת הַמְטָבַח הַקָּטָן
וְהַקּוֹמְפֶקְטִי שְׁלֵנוּ... חֲשַׁבְתִּי שְׁאֶפְשֶׁר לְיִצֵּר
אֶפְלוֹ מְטָבַח מִתְּקַפְּלֵי, אוֹ מִתְּכּוֹנֵן אוֹ אִיךְ
שֶׁתְּרַצִּי לְקָרָא לָזֶה.

הַמְטָבַח הַזֶּה יְכוֹל כָּל כָּף לְהַצְלִיחַ, שֶׁבִּסּוֹף
אֲבָא שְׁלָךְ יִשְׁלַם לִי עַל הַפְּטָנִט הַנִּפְלָא...

אֵל תְּבַהֲלִי שְׁנִסְחַפְתִּי. כָּלֵם יוֹדְעִים שִׁישׁ
לִי דְמִיוֹן מְפֹתַח וְהַמּוֹרָה שׁוֹשְׁנָה אוֹמְרֵת,
שְׁמַהדְמִיוֹן שְׁלִי עוֹד יִצְאוּ דְבָרִים טוֹבִים.

אֲז אֲוִלִי הַמְטָבַח הַזֶּה, יְהִיֵּה הַדְּבָר הָרֵאשׁוֹן?

הַבְּנֵתִי שְׁלֵאֲבָא שְׁלָךְ לֹא הִיָּה זְמַן לְעִין
בְּמַכְתֵּב. אֲוִלִי הַיּוֹם כֵּן יְהִיֵּה לוֹ זְמַן?

בְּכָל אֶפְסֵן, אֶשְׁמַח אִם תִּשְׁכַּנְעִי אוֹתוֹ.

נ.ב.

1. אֲוִלִי בְּעֶצֶם הַיִּיטִי צְרִיכָה לְכַתֵּב אֶת
זֶה בְּתַחֲלֵת הַמְכַתֵּב: תּוֹדָה עַל הַמְחַמְאוֹת
שֶׁכַּתְּבֵת עֲלַי, אֶפְלוֹ שְׁאֵת לֹא מְכִירָה אוֹתִי
מִשׁוֹם מְקוֹם. זֶה יִפֶּה מְצַדֵּךְ כִּכָּה לְחַלֵּק
מִלִּים טוֹבוֹת בְּלִי לַעֲשׂוֹת חֶשְׁבוֹן, וְזֶה מְרָאָה
שִׁישׁ לָךְ עֵין טוֹבָה. הַלּוֹאִי שְׁאֶלְמַד מִמֶּךָ!
אֲבָל, סֶתֶם סְקֵרְנוֹת, עוֹד לֹא הַבְּנֵתִי לְמָה
הַחֲלִטֵת שִׁישׁ לִי לֵב זֶהָב? מְעַנִּין אוֹתִי אִיךְ
אֶפְשֶׁר לְרָאוֹת אֶת זֶה מִמְכַתֵּב אֶחָד.

2. קֶצֶת מְצַחִיק אוֹתִי שְׁאֵנִי מִתְּכַתֵּב עִם
מִישָׁהי שְׁאִין לִי מִשָּׁג מִיָּהִי וּמַהִי, אֲנִי אֶפְלוֹ לֹא
יּוֹדַעַת בֵּת כַּמָּה אֶת...

בְּבִרְכָה,

אֶפְרַת גִּנְאֵ.

"בכל אפן, כיון שאני לא כריסטינה אלא אמא שלך
בכבודה ובעצמה, מענין אותי מאד לדעת מהם העסוקים
הסודיים שאת מחביאה מאחורי הגב."

אפרת הוציאה את העסוק הסודי שהתחבא לה מאחורי
הגב. הוא היה דף מקשט בפרחים ובפרפרים ובמטבח אחד
גדול ומאבזר. למעלה היה לוגו מעצב מהמלים 'מטבחי
לויטן'.

"מה זה, את מתכתבת עם המטבחים של הלויטן? לא
ידעתי שלויטן בונה מטבחים!" אפרת גחכה. "זו הבת של
מנהל המטבחים... שלחתי מכתב לאבא שלך."

הפנים של אמא הרצינו. "את?! שלחת מכתב למנהל
שיצר לנו את המטבח?! מהיכן היו לך בולים? מעטפות?
ובמה העניין?"

"בולים היו לי במגרה, שרה'לה נתנה לי פעם במתנה.
והענין הוא המטבח המצלח שלנו, שאני לא יכולה להנות
ממנו!" אפרת לא הבינה למה היא כועסת כל כך, ועל מי.
"לא יכולה להכין עוגיות, לא יכולה לטגן חביתות, לא
יכולה לרחץ כלים, לא יכולה להפתיע אותך, ואני אוהבת
כל כך להתעסק במטבח! את בעצמך אמרת לי, שעבדת
המון במטבח כשהיית בגילי."

פרק ד'

אפרת דומעת, בשמיכה מכרבלת ושני פותבת בצורה מבלבלת

"במה את עסוקה כל כך?" אפרת נבהלה והסתירה את
הדף. ראתה שזו אמא, ונרגעה.

"אה, זו את..."

אמא הצטרפה לצחוקה. "אלא מה חשבת, שאני
כריסטינה?"

"חחחח... אני לא מכירה את כריסטינה, מי זאת?"
הצחוק של אפרת הבהיל את איציק ויוסי, וכשהם רואים
את אחותם צוחקת, הם מצטרפים.

"לא יודעת בעצמי", אמרה אמא, "זו האשה שמנקה את
הארמון בכל ההצגות..." אילו רעיונות יש לאמא!